

Sygn. akt I C 202/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Emilia Racięcka

Protokolant: staż. Ewa Jarzębska

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2016 roku w Łodzi

sprawy z powództwa J. D.

przeciwko (...) Company SE w Republice Łotewskiej

o zapłatę:

1. zasądza od pozwanego (...) Company SE w Republice Łotewskiej

na rzecz powoda J. D. kwotę 12.626,68 złote (dwanaście tysięcy sześćset dwadzieścia sześć 68/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 lutego 2015 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 2.517 złotych (dwa tysiące pięćset siedemnaście) tytułem zwrotu kosztów procesu;

2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

3. obciąża pozwanego (...) Company SE w Republice Łotewskiej obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi kwoty 142 (sto czterdzieści dwa) złote tytułem części nieuiszczonych kosztów sądowych od uwzględnionej części powództwa;

4. nie obciąża powoda obowiązkiem uiszczenia pozostałych kosztów przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt I C 202/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 25 lutego 2015 roku powód J. D., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata, wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Company SE na Łotwie kwoty 11.789,88 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za naprawę samochodu marki J. (...) o nr rej (...) oraz o zasądzenie kwoty 3.714,60 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów wynajmu samochodu zastępczego marki V. w okresie od 18 listopada 2014 roku do dnia 14 grudnia 2014 roku.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 8 listopada 2014 roku w W. doszło do kolizji drogowej. Sprawca zdarzenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej ubezpieczony był w pozwanym towarzystwie.

Zdaniem powoda koszt naprawy jego samochodu to 19.623,57 złotych i powód dochodzi w tej sprawie różnicy między tą kwotą a wypłaconym odszkodowaniem. Najem samochodu zastępczego kosztował powoda 6.642 złote (30 dni po

221,40 złotych) i powód dochodzi różnicy między tą kwotą a kwotą mu wypłaconą z tego tytułu w toku likwidacji szkody.

/pozew k. 2-6/

W odpowiedzi na pozew z dnia 7 kwietnia 2015 roku pozwany, reprezentowany przez fachowego pełnomocnika w osobie adwokata, wniósł o oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, że kwestionuje wysokość żądanej pozwem kwoty wskazując, że w sprawie nie zachodzą podstawy do dopłaty odszkodowania, bo kwota wypłacona w całości rekompensuje szkodę. Strona pozwana zakwestionowała także, aby poniesione przez powoda koszty najmu pojazdu zastępczego były wydatkami celowymi i ekonomicznie uzasadnionymi, a nadto zakwestionowała zasadność najmu pojazdu zastępczego przez 30 dni.

/odpowiedź na pozew k. 34-39/

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W dniu 8 listopada 2014 roku w W. doszło do kolizji drogowej. Pojazd sprawcy zdarzenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej ubezpieczony był w pozwanym towarzystwie.

/bezsporne/

Powód wynajmował w firmie (...) przez okres od 18 listopada 2014 roku do 18 grudnia 2014 roku samochód zastępczy – V. (...) za cenę za dobę 180 złotych netto wraz z podatkiem VAT w wysokości 23 %, co daje stawkę dobową 221,40 złotych brutto.

/umowa najmu k. 16/

Samochód w dniu wypadku prowadził syn powoda. Samochód zastępczy powód wynajął na B. na ul. (...) w firmie (...) ogłoszenie w internecie i wynajął samochód od podmiotu, który znalazł. Powód robił rozeznanie i ustalił, że w firmie (...) może wynająć samochód najtaniej, tej samej klasy co uszkodzony J.. Inne oferty były dużo droższe. Powód wynajął V. S..

W toku likwidacji były przeprowadzone pierwsze oględziny, a następnie drugie oględziny. Powód zaczął naprawę samochodu jeszcze przed wypłatą odszkodowania. Części zamienne do naprawy przychodziły etapami.

Samochód był powodowi potrzebny do dyspozycji na każdą chwilę, ze względu na stan zdrowia żony, którą powód musiał wozić do lekarza. Powód w tym czasie wykonywał prace dorywcze i musiał dojeżdżać samochodem i dorabiać. Nie posiadał innego samochodu oprócz J..

/przesłuchanie powoda - protokół z dnia 11 stycznia 2016 roku k. 102-105/

W toku likwidacji szkody powodowi wypłacono odszkodowanie w kwocie 7.833,69 złotych tytułem zwrotu kosztów naprawy oraz kwotę 2.927,20 złotych tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego za 17 dni w stawce po 172,20 złotych.

/akta szkody k. 51/

Wezwaniem do zapłaty doręczonym pozwanemu w dniu 5 lutego 2015 roku powód wezwał go do zapłaty w terminie 7 dni kwoty dochodzonej pozwem. Termin zapłaty bezskutecznie upłynął w dniu 12 lutego 2015 roku.

/wezwanie z dowodem doręczenia k. 30-30odw/

Przeciętny ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu powoda, przy zastosowaniu nowych i oryginalnych części, zakupionych w sieci dilerkiej wyniósłby w dacie szkody 19.629,87 złotych.

Technologiczny czas naprawy samochodu powoda wynosił w zależności od dostępności części zamiennych 7-13 dni roboczych tj. 9-17 dni kalendarzowych.

Stawki za wynajem samochodu klasy powoda zawierały się w przedziale 180-200 złotych netto za dobę.

/opinia biegłego k. 62-73/

Ustalenia faktyczne Sąd poczynił na podstawie dowodów w postaci dokumentów, opinii biegłego oraz przesłuchania powoda.

Opinia biegłego stanowiąca źródło wiadomości specjalnych w tej sprawie nie była kwestionowana w toku niniejszego postępowania przez żadną ze stron i wnioski tej opinii Sąd w całości przyjął jako własne ustalenia.

Sąd zważył, co następuje:

Niespornym jest, iż sprawca szkody w dacie zdarzenia miał zawartą z pozwanym umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Zasada odpowiedzialności nie była kwestionowana.

Mając zatem na uwadze powyższe oraz treść art. 822 k.c. stanowiącego, że przez umowę odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczony, trzeba przyjąć, że na tle obowiązującego prawa roszczenie powoda co do zasady w stosunku do pozwanego jest uzasadnione. Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za przedmiotowe zdarzenie. Sporną między stronami była natomiast wysokość należnego powodowi odszkodowania.

Zgodnie z art. 361 k.p.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Zgodnie z treścią art. 363 § 1 k.c., naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Trzeba nadmienić, że obowiązek udowodnienia szkody i jej wysokości, jaka powstała w wyniku kolizji drogowej spoczywał na powodzie. Zgodnie bowiem z przepisem art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Z kolei z przepisu art. 232 k.p.c. wynika, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, a więc powód powinien przedstawić sądowi twierdzenia o faktach, które mają uzasadniać jego żądanie, zaś pozwany wypowiedzieć się co do tych faktów, a nadto przedstawić własne twierdzenia na uzasadnienie podniesionych przez niego zarzutów. To strony mają przez swoje aktywne działanie, którym jest między innymi wskazywanie dowodów, zadawanie pytań świadkom oraz stronom udowodniać fakty, z których wywodzą skutki prawne.

Zakres uszkodzeń w pojeździe należącym do powoda, jak również wysokość niezbędnych, rzeczywistych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy uszkodzeń powstałych w nim na skutek przedmiotowego zdarzenia zostały ustalone w oparciu o opinię biegłego sądowego. Wynika z niej, że koszt naprawy samochodu powoda wynosi 19.629,87 złotych. W toku postępowania likwidacyjnego powodowi została wypłacona kwota 7.833,69 złotych, wobec

czego należna powodowi pozostała kwota to 11.796,18, a skoro powód dochodzi w tej sprawie kwoty 11.789,88 złotych , to Sąd zasądził na jego rzecz właśnie taką kwotę.

Sąd zasądził również od pozwanego na rzecz powoda kwotę 836,80 zł tytułem odszkodowania za koszty poniesione przez powoda w związku z koniecznością wynajmu przez niego pojazdu zastępczego. Powód w stopniu wystarczającym udowodnił, iż pojazd zastępczy był mu niezbędny w celu dojazdu do pracy, a także jako środek transportu dla celów prywatnych. Należy podkreślić, iż w niniejszych okolicznościach korzystanie z pojazdu zastępczego przez czas trwania naprawy uszkodzonego samochodu jest normalnym następstwem działania, z którego szkoda wynikła w rozumieniu art. 361 § 1 k.c.

W ocenie Sądu uzasadniony czas, przez który powód mógł korzystać z pojazdu zastępczego to 17 dni. Sąd przyjął najdłuższy możliwy termin wskazywany przez biegłego w opinii, który to termin obejmuje także dni wolne od pracy i oczekiwanie na dostawę części zamiennych. Zdaniem Sądu powód nie wykazał w tej sprawie w sposób dostatecznie stanowczy, aby najem samochodu był uzasadniony aż przez dni 30. Powód nie udowodnił, że czekał na konkretne części zamienne przez czas ponadstandardowy lub żeby naprawa pojazdu była konieczna przez okres ponad 17 dni.

Dla ustalenia zwrotu kosztów najmu Sąd przyjął stawkę 180 złotych netto czyli 221,40 złotych brutto – zgodnie z żądaniem pozwu. Stawka 180 zł netto za dobę wskazana została przez biegłego jako najniższa za dobowy najem samochodu odpowiadającego klasie pojazdu marki J.. I zdaniem Sądu żądanie pozwu w tym zakresie nie jest wygórowane. A zatem żądanie zwrotu kosztów najmu za 17 dni po 221,40 złotych za dobę daje kwotę 3.763,80 złotych; po odliczeniu kwoty wypłaconej powodowi z tego tytułu w wysokości 2.927,20 , należne z tego tytułu powodowi odszkodowanie to 836,80 złotych, co po dodaniu kwoty 11.789,88 złotych z tytułu naprawy, daje łącznie kwotę 12.626,68 złotych. W pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone.

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. zgodnie z którym powodowi należą się odsetki, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego. Sąd zasądził odsetki ustawowe od dnia 13 lutego 2015 r., ponieważ termin na zapłatę kwoty dochodzonej pozwem określonej w wezwaniu do zapłaty upłynął bezskutecznie pozwanemu w dniu 12 lutego 2015 roku. W pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone.

Powód wygrał proces w 82%. W toku postępowania powód poniósł następujące koszty: 776 zł opłaty sądowej od pozwu, 2.400 zł wynagrodzenia pełnomocnika powoda, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, oraz 300 zł zaliczki na biegłego i 172,88 złotych wynagrodzenie biegłego. Razem powód poniósł łącznie koszty w wysokości 3.665,88 złotych. Pozwany poniósł koszty w kwocie 2.717 złotych (300 złotych zaliczka na biegłego i 2.417 złotych – wynagrodzenie pełnomocnika z opłatą skarbową). Łącznie koszty poniesione przez obie strony to 6.382,88. Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.517 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania ($6.382,88 \times 82\% = 5.234$; $5.234 - 2.717 = 2.517$).

W toku procesu Skarb Państwa poniósł tymczasowo wydatki w kwocie 172,88 złotych. Stosownie do art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2005 r., nr 167, poz. 1398 z późn. zm.) kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Sąd obciążył obowiązkiem zwrotu nieziszczonych kosztów sądowych stronę pozwaną w kwocie 142 złote (82%).

Sąd nie obciążył powoda obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa części kosztów sądowych od oddalonej części powództwa.